

Uitgave	Categorie	Onderwerp
31	Akkoordenleer	Chord voicings en akkoorden-samenklank - Deel 7

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Chord voicings en akkoorden-samenklank - deel 7

De “Deep Dive” uitgave die nu voor je ligt, is een vervolg op de vorige “Chord voicings en akkoorden-samenklank” editie, waarin we in deze editie gaan met het bestuderen van de manier waarop Neil Young akkoordenprogressies samenstelt, deze bepaalde *voicings* geeft, en op welke manier dit allemaal in zijn composities terecht komt. Neil Young was present bij de geboorte van de folkrock, waarbij drie albums in de tweede helft van de 60er jaren van de vorige eeuw werden uitgegeven, in samenwerking met Stephen Stills en Richie Furry, in de band “Buffalo Springfield”. In 1968 ging Young solo, en uiteindelijk is zijn muziek een versmelting geworden van country, rockabilly, blues en rock, tot aan grunge-achtig gitaarwerk. Zijn catalogus, die inmiddels meer dan 40 albums omvat, is een fascinerende bron voor innovatief en origineel gitaarspel. Gezegend met een hoge tenor stem en een vastbarendheid zijn muzikale inspiraties hoe dan ook te volgen, heeft dat geleid tot het gebruik van gitaarakkoorden met een grote creatieve inslag. Soms wisselt hij meerdere keren heen en terug tussen akkoorden om *riffs* te creëren. Soms wordt er subtiel een vingerpositie uit een akkoord gehaald om een open snaar beter te laten klinken. Af en toe sluipen er akkoordvreemde noten in zijn spel om de *voicing* interessanter te maken. In het spel van Neil Young is eigenlijk alles toegestaan.

1 C

8TH

C C E G
1 1 3 5

D

10TH

D D F# A
1 1 3 5

F⁵

F C F
1 5 1

G⁵

G D G
1 5 1

De akkoorden in voorbeeld 1 kunnen als een twee maten progressie worden gespeeld. Wissel het c en D akkoord in de eerste maat af, en blijf in dezelfde stijl met het F5 en G5 akkoord in de tweede maat. Hoewel veel van Neil Young's progressies een countryachtig tintje hebben, is de progressie in voorbeeld 1 meer uit het tijdperk van Neil Young's rockband "Crazy Horse". Probeer deze progressie eens op je elektrische gitaar, met een beetje *tweed overdrive*.

2

D
X X
5TH
1 3 3 3
D A D F#
1 5 1 3

Am
X O X
1 2 3
A E A C
1 5 1 b3

Asus²
X O O X
2 3
A E A B
1 5 1 2

C
X X
3RD
1 3 3 3
C G C E
1 5 1 3

G/B
X O O X
2 4
B D G D
3 5 1 5

In voorbeeld 2 kun je de akkoordenprogressie in vier maten spelen, waarbij de wijsvinger telkens wordt verwijderd en weer geherpositioneerd, om te kunnen wisselen tussen het A mineur en Asus2 akkoord. Je krijgt daardoor een wat ongewoonlijke melodische klank. Deze progressie klinkt geweldig op een akoestische gitaar met een mooi *grooving* slagritme, maar werkt net zo goed met een elektrische gitaar, waarop de akkoorden dan in arpeggio-stijl worden gespeeld. Het is oppassen geblazen om niet-gewenste open snaren te laten meeklinken, specifiek in het G/B *slash* akkoord, waar de middelvinger en de pink de buitenste twee snaren moeten dempen.

3

C
X O O
1 2 3
C E G C E
1 3 5 1 3

C^{MAJ9}
X O O O O
3
C D G B E
1 9 5 7 3

G
O O O
2 3 4
G B D G B G
1 3 5 1 3 1

De akkoordenprogressie in voorbeeld 3 is een relatief simpele progressie die wat extra's krijgt door van open snaren gebruik te maken. De progressie kan in een relatief langzaam tempo worden gespeeld terwijl je wisselt tussen het C en het Cmaj9 akkoord, door de wijsvinger en middelvinger te verplaatsen maar je ringvinger te laten staan, voordat je naar het G majeur akkoord gaat. Je kunt de (lage) E-snaar voor beide C akkoorden dempen door je duim een stukje over de gitaarhals te laten hangen.

4

Bm^{ADD11}
 X 0
 1 2 3 4
 B F# B D E
 1 5 1 $\flat$ 3 11

E
 0 0 0
 1 2 3
 E B E G# B E
 1 5 1 3 5 1

C#m
 X 4TH X
 1 2 3 4 1
 C# G# C# E G#
 1 5 1 $\flat$ 3 5

F#
 1 1 1 1
 1 2 3 4
 F# C# F# A# C# F#
 1 5 1 3 5 1

Neil Young heeft er geen problemen mee om stevige, volle barré akkoorden te spelen, of in ongebruikelijke toonsoorten te componeren. De Bmadd11 in voorbeeld 4 is zo'n buitenissig akkoord, waarbij het idee is om een *hammer-on* te spelen (met behulp van je wijsvinger), op de 2de positie van de A-snaar, en dan ongeveer halverwege de maat. Daarna ga je verder naar het E majeur akkoord in de tweede maat. Herhaal deze frase, en speel daarna het C#m en F# akkoord, voordat je weer terugkeert naar het Bm en E akkoord, zodat je in totaal acht maten in deze progressie hebt. Dit voorbeeld is gebaseerd op een muzikaal intro dat leidt tot een refrein gebaseerd rondom het A, Bm, E en A akkoord.

5

D
 X X 0
 1 2 3
 D A D F#
 1 5 1 3

D^{SUS2}/A
 X 0 X 0
 1 3
 A A D E
 5 5 1 3

G
 X 0 0 0
 3 4
 G D G B G
 1 5 1 3 1

In voorbeeld 5 is het de bedoeling dat je de baslijn scheidt van de overige (hoge) noten in de akkoorden. Dit brengt je bij een klassieke grondtoon-kwint baslijn zoals je die vaak hoort in country-gerelateerde muziek. Het interessante in deze progressie komt voort uit het loslaten van de middelvinger in het D akkoord als je de A basnoot speelt, waarbij dit dan weer een voorbeeld is van het veranderen van *voicing* door tactisch één of meerdere vingers los te laten. Ten aanzien van het G akkoord kun je de baslijn afwisselen tussen de G noot op de (lage) E-snaar, en de open D-snaar.

Het laatste voorbeeld dat we voor je hebben is een twee maten progressie die nog veel beter gaat klinken als je een *hammer-on* van de open G-snaar naar de 2de positie op de G-snaar uitvoert, waardoor als het ware het Fsus2 akkoord wordt omgezet naar een F majeur akkoord. We zijn hier weer terug in het domein van de rock in plaats van country, kies dus voor een medium type en voeg wat *overdrive* toe aan je gitaartoon.

The image displays four guitar chord diagrams on a six-string fretboard:

- Fsus2:** A circled '6' is in the top left. The diagram shows an open G string (1st fret), an open B string (2nd fret), an open D string (3rd fret), and an open high E string (5th fret). The low E string is muted (marked 'T'). The strings are labeled F, F, G, C, with fret numbers 1, 1, 2, 5 below them. Muting instructions 'X' are above the 1st, 3rd, and 5th strings.
- F:** Shows a barre at the 1st fret. The strings are labeled F, F, A, C, with fret numbers 1, 1, 3, 5 below them. The low E string is muted (marked 'T'). Muting instructions 'X' are above the 1st and 5th strings.
- G:** Shows a barre at the 3rd fret. The strings are labeled G, G, B, D, with fret numbers 1, 1, 3, 5 below them. The low E string is muted (marked 'T'). Muting instructions 'X' are above the 1st and 5th strings.
- Em7:** Shows an open E string (1st fret), an open B string (5th fret), an open G string (1st fret), an open D string (7th fret), and an open high E string (1st fret). The strings are labeled E, B, E, G, D, E, with fret numbers 1, 5, 1, 3, 7, 1 below them. Muting instructions '0' are above the 1st, 3rd, and 5th strings.